

Dny vsech vdov.

Jsem 3 roky vdova. Dá se říct, že v tom správném
vdovském věku. Jsem obězní a depresivní. Vlastním tedy
vše co mi zajistí dožití v klidu a svobodně. Jsem svobodná.
Mogu si dělat co chci a navíc mám na to i právo!
A tak jsem začala žít s elánem ~~ve~~ život svobodné ženy.
Můj život se stal rituálem.

Probouzím se do nového dne. Děti jdou do školy, startují auta
šťastlivců, kteří jezdí do zaměstnání až na 9 hod.
Hučí pojízdné tržky důchodců, kteří číperně spěchají do
Supermarketů - dnes cukr pouze za 7 Kč, klepám koli dů-
chodců, kteří jsou přesvědčení, že když se zastaví u lékaře,
bude jim lépe. Všichni vypadají osvěžením nočním spánkem.
já osvěžená nejsem. Do normálního dne mě nepřipraví ani
vrtáčky, kladiva, dělníci, kteří spravují naši střechu. Vše
je v pohybu.

Rozhodnu se vstát. Otvírám okna, vytahuji rolety. Jdu
se umýt. Odehnu do kuchyně a vařím si kávu. Musím tam
den také nějak žít. Jdežide je se probít. U kavy pře-
mýšlím jestli jsem už opravdu vyspaná. Zjišťuji, že nej-
sem. Dopíjím kávu. Jdu do ložnice, zavřu okna, zatahnu
rolety, převléčnu se do pyžama, beru si svoji ranní dávku
léku proti depresi a uložím do postele. Mám ještě čas,
den je tak dlouhý, Čekám na spánek. Ten nepřichází.
Zato přichází vyžítka. Proudí mně klarou spoustu myšlenek -
vyprat, vyžehlit, uklidit. Ne, musím vstát! Vstanu, obléknu
se, vytáhnu rolety. Jdu do kuchyně, okrojuji si ekleba. Během
okrojení ekleba začíná zabírat ranní dávka léku. Musím
se uvolnit. Nejlepe v posteli. Přášky budou působit na mě
tělo i psychiku, deprese odezmí. Musím usnout, to je nejlepší
uvolnění. Odehnu do postele. Zatahnu rolety, Ježíš
uvolněně. Zavírám oči, snažím se usnout. Vrtáčky na
střeše pracují na plné obrátky. Jo přeci nemůžu usnout.
Takový královí mi nedovolí se uvolnit a usnout. Dovolit!